

Sygn. akt: X C 1453/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Maria Żuchowska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Elżbieta Jakubowska

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2017 r. w Toruniu

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2 401,48 zł (dwa tysiące czterysta jeden złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29.07.2016 r. powodowy (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej M. P. kwoty 8037,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. Uzasadniając żądanie, powołał się na nabycie od (...) Bank (...) SA we W. wierzytelności przeciwko pozwanej z tytułu umowy bankowej z dnia 09.05.2011r., na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 06.07.2015r.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uwzględniono powództwo w całości i zasądzono kwotę 1892 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Podniesiono także zarzut niewłaściwości miejscowej.

Postanowieniem z dnia 30.01.2017r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Toruniu.

Po przekazaniu sprawy, w odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu wskazując, że wystawienie przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego i dalsze czynności podejmowane przez pierwotnego wierzyciela doprowadziły do przerwania biegu przedawnienia zgodnie z art. 123kc. Powód przedłożył dokumenty potwierdzające dokonywanie przez pierwotnego wierzyciela, tj. bank czynności, które przerwały bieg przedawnienia.

Na rozprawie w dniu 30.09.2017 r. stawił się pełnomocnik pozwanej, który podtrzymał zarzut ze sprzeciwu, powołując się na liczne orzecznictwo sądowe. Wniósł także o zasądzenie kosztów procesu według przedłożonego spisu kosztów.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 09.05.2011 r. L. Bank we W. (obecnie (...) Bank (...) SA) zawarł umowę pożyczki gotówkowej z pozwaną M. P.. Umowa opiewała na kwotę 5315,14 zł, która miała być spłacana w 60 –u miesięcznych ratach do dnia 20.05.2016r.

Okoliczność bezsporna oraz dowód:

Umowa pożyczki – k. 36-38,

Pozwana nie spłacała rat pożyczki w terminie, co doprowadziło do wypowiedzenia umowy pożyczki.

Okoliczność bezsporna

(...) Bank (...) S.A. wystawił w dniu 22.02.2013r. Bankowy Tytuł Egzekucyjny, któremu Sąd nadał klauzulę wykonalności w dniu 27.06.2013r. Na tej podstawie prowadzone było postępowanie egzekucyjne z wniosku pierwotnego wierzyciela, które zostało umorzone w dniu 28.06.2014r.

Dowód: postanowienie o nadaniu klauzuli – k. 41

- (...) k. 39

- postanowienie o umorzeniu egzekucji – k. 99

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 06.07.2015r., (...) Bank (...) S.A. we W. przełał wierzytelności na (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.. Na podstawie tej umowy powód nabył wierzytelność wobec M. P. z tytułu umowy z dnia 09.05.2011r., która na dzień 28.04.2015r. wynosiła 7544,87 zł

Dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 15-20

- załącznik do umowy przelewu – k. 17 , 71-73,

- zawiadomienie o przelewie – k. 34

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentów. Dokumentom tym Sąd w pełni dał wiarę, ponieważ układały się w logiczną całość, a ich prawdziwość nie była w żaden sposób kwestionowana przez strony.

Bezspornym w sprawie jest to, że pozwana zawarła z wierzycielem pierwotnym umowę pożyczki w dniu 09.05.2011r. , a umowa wobec niespłacania rat została wypowiedziana przed dniem 22.02.2013r. Bezsporny jest również fakt, że wierzyciel pierwotny z uwagi na niewywiązanie się pozwanej ze zobowiązania wystawił przeciwko niej bankowy tytuł egzekucyjny w dniu 22.02.2013r., na podstawie którego prowadził postępowanie, które wskutek bezskuteczności zostało umorzone w dniu 28.06.2014r.

Spornym w sprawie pozostaje fakt czy pozwana jest zobowiązana do zapłaty należności wobec podniesionego przez nią zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia, przy jednoczesnym wskazaniu przez powoda, że czynności podejmowane przez pierwotnego wierzyciela doprowadziły do przerwania biegu przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Strona powodowa zawarła umowę, której przedmiotem była wierzytelność przysługująca pierwotnie bankowi, a zatem związana z działalnością gospodarczą.

W ocenie Sądu, zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną należy uwzględnić. Jak wynika z uchwały Sądu Najwyższego o sygnaturze III CZP 29/16 z dnia 29 czerwca 2016 r., którą Sąd w pełni podziela, „nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.)”. Zgodzić się należy ze stanowiskiem zawartym w uchwale, że procedura wystawienia i stosowania (...) miała charakter szczególny i posługiwać się nią mogły tylko banki, wszczęcie zatem na tej podstawie egzekucji skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia tylko wobec banku, a nie wobec innych podmiotów.

A zatem, skoro z zebranego materiału dowodowego wynika, że umowa będąca podstawą dochodzonego roszczenia została wypowiedziana przed dniem wystawienia (...), a więc przed dniem 22.02.2013r., to od tego momentu najpóźniej dla powoda zaczął biec termin przedawnienia roszczenia. Zebrane dowody nie potwierdziły jednak, aby w okresie 3 lat od wypowiedzenia umowy, powód dokonał jakiegokolwiek czynności, która mogła przerwać bieg przedawnienia zgodnie z treścią art. 123 § 1 kc. Pozew został wniesiony w dniu 29 lipca 2016r., a więc po upływie terminu przedawnienia.

Biorąc pod uwagę fakt, że roszczenie, z którym wystąpił powód uległo przedawnieniu, Sąd orzekł o oddaleniu powództwa zgodnie z art. 118 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu. Pozwana wygrała proces w całości, ponosząc koszty w kwocie 2401,48 zł. Na koszty, według przedłożonego przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie spisu kosztów składały się : kwota 1800 zł tytułem zastępstwa procesowego (kwota niższa od stawki minimalnej przewidzianej w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, która dla wartości przedmiotu sporu 8037,92 zł na dzień wniesienia pozwu wynosiła 2400zł), kwota 501,48 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę na trasie T. – T. (2x 300km) oraz kwota 100 zł tytułem zwrotu kosztów noclegu na terenie T. pełnomocnika pozwanej. Powód, jako strona przegrywająca proces winien te koszty zwrócić pozwanej w całości.